Lietas arhīva Nr. KA06-0120-19/2
ECLI:LV:ZAT:2019:0606.11390077817.4.S

Krimināllieta Nr.11390077817

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Jelgavā 2019.gada 6.jūnijā

Zemgales apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis Raimonds Rinčs
tiesneši Dace Skrauple un Juris Siliņš,
piedaloties prokurorei Santai Janševskai,
aizstāvim Uldim Freidenfeldam

atklātā tiesas sēdē apelācijas kārtībā iztiesāja krimināllietu sakarā ar apsūdzētā /pers. F/, personas kods /personas kods/, apelācijas sūdzību par Zemgales rajona tiesas 2019.gada 4.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

Ar Zemgales rajona tiesas 2019.gada 4.februāra spriedumu /pers. F/ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 125.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 2 gadiem.
Saskaņā ar Krimināllikuma 55.panta pirmo un trešo daļu brīvības atņemšanas sods noteikts nosacīti ar pārbaudes laiku uz 2 gadiem.
Drošības līdzeklis - nodošana policijas uzraudzībā un aizliegums izbraukt no valsts, atstāts līdz spriedums stāsies spēkā.
No /pers. F/ par labu valstij piedzīta Juridiskās palīdzības administrācijas cietušajam izmaksātā valsts kompensācija 1330 *euro*. Turklāt no /pers. F/ par labu cietušajam /pers. G/ piedzīta mantiska kaitējuma kompensācija 121 *euro* un morālā kaitējuma kompensācija 8670 *euro*.

Saskaņā ar Zemgales rajona tiesas spriedumu apsūdzētais /pers. F/ atzīts par vainīgu un sodīts par to, ka tīši nodarīja smagus miesas bojājumus.
Noziedzīgais nodarījums izdarīts sekojošos apstākļos:
2017.gada 12.novembrī ap plkst.2.30 pie Lestenes autobusa pieturas Lestenē, Lestenes pagastā, Tukuma novadā, personīgu motīvu vadīts, nolūkā nodarīt miesas bojājumus, tīši ar nazi vienu reizi iedūra /pers. G/ vēderā, tādējādi nodarīja cietušajam smagus miesas bojājumus, kas bīstami dzīvībai, t.i., durti - griezts, vēderplēves dobumā ieejošs vēdera ievainojums ar brūci vēdera priekšējā sienā, ar kuņģa priekšējās sienas bojājumu.
Zemgales rajona tiesa atzina, ka ar savām darbībām apsūdzētais /pers. F/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 125.panta pirmajā daļā.

Par pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniedza apsūdzētais /pers. F/, kurā lūdz atcelt spriedumu un apsūdzēto celtajā apsūdzībā attaisnot.
Uzskata pirmās instances tiesas spriedumu par nepamatotu, prettiesisku un pārsūdz to pilnā apjomā sekojošu apsvērumu dēļ.
Spriedumā analizēti un aprakstīti vienīgi apsūdzībā uzskaitītie pierādījumi, kā arī atreferēta valsts apsūdzības versija par notikušo, taču nav norādīta aizstāvības versija un aizstāvības pierādījumu analīze. Pirmās instances tiesa tikai virspusēji atsaukusies uz aizstāvības iebildumiem attiecībā uz pierādījumiem un to analīzi, bet nav veikusi pierādījumu savstarpējo analīzi, nav novērtējusi pierādījumu savstarpējo pretrunīgumu, kas rada pamatotas šaubas ne tikai par pierādījumu iegūšanas veidu, bet arī par /pers. F/ vainas pierādīšanu.
Spriedumā nav precīzi norādīta neviena no aizstāvības saskatītajām pretrunām, kas liecina par neobjektivitāti nolēmuma pieņemšanā. Kriminālprocesa likuma 512. un 527.pants paredz, ka taisot spriedumu tiesai ir pienākums norādīt pierādījumus, uz kuriem tā pamato savu spriedumu, kā arī motīvus, kādēļ tiesa noraidījusi citus pierādījumus. Tiesa nav motivējusi un uzskaitījusi apstākļus, kurus aizstāvība uzskaitīja kā savstarpēji pretrunīgus un norādīja uz to šaubīgo raksturu. Spriedumā nav analizētas aizstāvības norādītās pretrunas, lidz ar to nevar uzskatīt, ka tiesa būtu ievērojusi Kriminālprocesa likuma 128.pantā noteikto pienākumu vērtēt visus pierādījumus kopumā un savstarpējā sakarībā, kas novedis pie nelikumīga nolēmuma.
Atsaucoties uz Augstākās tiesas 2017.gada 2.februāra lēmumu lietā Nr.SKK-20/2017 un 2018.gada 17.maija lēmumu lietā Nr.SKK-106/2018, /pers. F/ norāda, ka tiesa nevar balstīt savus argumentus un motīvus uz pieņēmumiem, bet vienīgi uz pierādījumiem un norādītais pienākums attiecināms ne tikai uz apelācijas instances tiesu, bet arī uz pirmās instances tiesu.
Ievērojot spriedumā iekļauto argumentāciju attiecībā uz liecinieku liecību novērtējumu, tajā skaitā par to, ka tiesas ieskatā, apsūdzētā liecības ir izraudzītā aizstāvības pozīcija, nolūkā attaisnot savu prettiesisko rīcību, apsūdzētais uzskata, ka tas neatbilst tiesu praksē nostiprinātajām atziņām attiecībā uz pierādījumu novērtējumu to kopsakarībā.
Tiesa nav pilnībā izvērtējusi aizstāvības norādītās savstarpējās pretrunas cietušā un liecinieku liecībās, nav vērtējusi arī aizstāvības argumentāciju attiecībā uz /pers. F/ darbību kvalifikāciju.
Lai gan viņš atzinis faktu, ka iedūris cietušajam vienu reizi vēderā, vienlaikus ir norādījis arī uz to, ka neatzīst viņam inkriminēto darbību kvalifikāciju pēc Krimināllikuma 125.panta pirmās daļas, jo viņa rīcība nekādā mērā nav atzīstama par tīšu smaga miesas bojājuma nodarīšanu. Apsūdzībā norādītās darbības nav izdarījis tīši, bet gan nolūkā aizstāvēties no vairāku smagā alkohola reibumā esošu jauniešu reāla uzbrukuma apdraudējuma.
Tiesa nepamatoti norādījusi, ka cietušā un liecinieku liecības nesatur pretrunas, jo kriminālprocesa iztiesāšanas gaitā tika konstatēts, ka pilnīgi visas, t.i., gan pirmstiesas procesā, gan tiesas izmeklēšanas gaitā sniegtās liecinieku liecības ir savstarpēji pretrunīgas, kā arī ir pretrunā cietušā liecībām.
Tiesa nepamatoti paļāvusies uz valsts apsūdzības veikto faktu interpretāciju, taču nav izvērtējusi nekādus aizstāvības argumentus attiecībā uz kvalifikācijas nepareizību, lidz ar to spriedums nevar tikt uzskatīts par tiesisku un pamatotu.
Tāpat tiesa pieļāvusi būtisku pārkāpumu attiecībā uz cietušā pieteiktās morālās kompensācijas apmēra vērtējumu. Cietušais pieteicis morālā kaitējuma kompensāciju 10000 *euro* apmērā, no kuriem 1330 *euro* jau ir saņēmis no Juridiskās palīdzības administrācijas. Morālā kaitējuma kompensāciju 10000 *euro* apmērā cietušais nav pamatojis ne ar kādiem paskaidrojumiem, argumentiem vai pierādījumiem. Tiesa, apmierinot cietušā pieteikto morālā kaitējuma kompensācijas pieteikumu, to pamatojusi vienīgi ar viedokli par to, ka kompensācijas apmērs ir atbilstošs aizskāruma atlīdzināšanai un taisnīguma nodibināšanai. Tiesa šādu savu viedokli nav nekādi pamatojusi un motivējusi, tas ir pretrunā tiesu praksei, kur līdzīgās lietās par līdzīgu miesas bojājumu nodarīšanu tiesas piedzinušas ievērojami mazākas morālā kaitējuma kompensācijas summas.
Turklāt pretēji Augstākās tiesas 2018.gada 17.maija spriedumam, tiesa pieņēmuma formā ir norādījusi uz cietušā viedokli, ka miesas bojājumu rezultātā cietušais neesot spējis sekmīgi iegūt vidējo izglītību un paliekošo seku dēļ nespējot pilnvērtīgi nodarboties ar sportu, kam esot liela nozīme viņa turpmāko dzīves plānu īstenošanā. Lietas materiālos nav pierādījumu tam, ka cietušais nespēja sekmīgi iegūt vidējo izglītību, un, ka nespēja sekmīgi iegūt vidējo izglītību ir tiešā cēloniskā sakarā ar cietušajam nodarītajiem miesas bojājumiem.
Tāpat lietas materiālos nav pierādījumu tam, ka cietušais nespēj pilnvērtīgi nodarboties ar sportu un, ka tam esot liela nozīme viņa turpmāko dzīves plānu īstenošanā. Ne cietušais, ne procesa virzītājs pirmstiesas procesā nav ieguvuši pierādījumus faktiem, ka cietušais nav spējis sekmīgi iegūt vidējo izglītību, nespēj nodarboties ar sportu un, ka viņš vēlējies savus turpmākos dzīves plānus saistīt tieši ar sportu.
/pers. F/ uzskata par nepieciešamu apelācijas instances tiesā pārvērtēt un pārbaudīt pilnībā visus pierādījumus pēc būtības, izvērtēt inkriminētās kvalifikācijas atbilstību konstatētajiem un pierādītajiem faktiem, izvērtēt cietušā pieprasītās morālā kaitējuma kompensācijas apmēra pamatotību. Lūdz atcelt spriedumu pilnībā un taisīt jaunu spriedumu, atzīstot apsūdzēto par nevainīgu celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 125.panta pirmās daļas.

Apelācijas instances tiesas sēdē apsūdzētais /pers. F/ un viņa aizstāvis U.Freidenfelds apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem pamatiem, lūdza atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un apsūdzēto attaisnot.
Apsūdzētais /pers. F/ apelācijas instances tiesas sēdē sniedza liecības, kas pēc būtības ir līdzīgas tām liecībām, kādas viņš sniedza pirmās instances tiesas sēdē. Apsūdzētais apliecināja, ka bija ieradies apsūdzībā norādītajā vietā, kur esot atradušies vairāki jaunieši. Vairāki jaunieši bija pienākuši viņam klāt, skatījās draudīgiem skatieniem, viņš bija pārbijies. Viens jaunietis precīzi nezin kurš, izdarīja sitienu, no kura apsūdzētais izvairījās, pēc tam viņam tuvojās cietušais, kuram viņš iedūris ar nazi. Nazi dūriena brīdī turējis rokā virzienā no apakšas uz augšu. Vienlaikus apsūdzētais norādīja, ka viņš ir students, tāpēc būtu spējīgs apmaksāt tikai pusi no pirmās instances tiesas noteiktās morālā kaitējuma kompensācijas.
Apsūdzētā aizstāvis U.Freidenfelds norādīja, ka pirmās instances tiesa nav novērtējusi lietas apstākļus to kopumā, neiedziļinoties liecinieku liecībās esošajās pretrunās. Aizstāvis norādīja, ka liecinieku liecībās ir konstatējamas pretrunas, kas aizstāvja ieskatā liecina par to, ka lieciniekiem centušies savas liecības savstarpēji saskaņot. Turpretim apsūdzētā liecības par notikuma apstākļiem visā kriminālprocesa gaitā bijušas konsekventas. Apsūdzētajam nav bijis nodoms nodarīt miesas bojājumus cietušajam, dūriens tika izdarīts aizstāvoties, tāpēc apsūdzētā darbību juridiskā kvalifikācija nav pareiza. Apsūdzētajam bijis pamats uzskatīt, ka notiek reāls uzbrukums, jo situācija notikuma vietā bija draudīga. Turklāt pirmās instances tiesas noteiktās morālā kaitējuma kompensācijas apmērs nav samērīgs, ievērojot to, ka apsūdzētais ir students un saņem tikai stipendiju.
Prokurore S.Janševska lūdza pirmās instances tiesas spriedumu kā tiesisku un pamatotu atstāt negrozītu, bet apsūdzētā /pers. F/ apelācijas sūdzību kā nepamatotu noraidīt. Prokurore norādīja, ka apsūdzētais nav varējis pateikt, kurš no jauniešiem izdarīja sitienu, no kura apsūdzētais it kā esot izvairījies. Situācija notikuma vietā nebija apsūdzētajam apdraudoša. Apsūdzētajam bija jāapzinās, ka viņš var nodarīt smagus miesas bojājumus, apsūdzētajam ir jāatbild par sekām. Tāpat prokurore norādīja, ka liecinieku liecībās ir atsevišķas pretrunas, jo viņi neatceras visas notikuma detaļas, kas izskaidrojams ar liecinieku atrašanos alkohola ietekmē notikuma laikā. Apsūdzētā norādītais, ka jaunieši skatījās uz viņu ar ļauniem skatieniem, neliecina par uzbrukuma draudiem. Apsūdzētā darbības ir kvalificētas pareizi, tiesas noteiktā kaitējuma kompensācija ir pamatota.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi pierādījumus lietā, noklausījusies apsūdzētā /pers. F/ liecības un viņa aizstāvja U.Freidenfelda viedokli, prokurores S.Janševskas viedokli, izvērtējusi apelācijas sūdzības argumentus, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka Zemgales rajona tiesas spriedums atceļams daļā par morālā kaitējuma kompensācijas piedziņu no /pers. F/ par labu /pers. G/ 8670 *euro* apmērā, taisot šajā daļā jaunu spriedumu. Pārējā daļā spriedums ir tiesisks un pamatots, tāpēc atstājams negrozīts.
Apelācijas sūdzībā izteiktais lūgums attaisnot apsūdzēto celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 125.panta pirmās daļas nav pamatots.
Zemgales apgabaltiesa konstatē, ka šajā lietā pirmās instances tiesa nav pieļāvusi Kriminālprocesa likuma vai Krimināllikuma pārkāpumus, kas varētu būt par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma pilnīgai atcelšanai. Spriedums daļā, kas netiek atcelta, atbilst Kriminālprocesa likuma 511. un 512.panta prasībām par sprieduma tiesiskumu un pamatotību.
Pirmās instances tiesa secinājumus par /pers. F/ vainīgumu viņam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 125.panta pirmajā daļā, balstījusi uz lietā iegūtajiem un pārbaudītajiem pierādījumiem, dodot tiem spriedumā pareizu novērtējumu. Vērtējot to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, tiesa pierādījumus novērtējusi to kopumā un savstarpējā sakarībā, kā to paredz Kriminālprocesa likuma 128.panta otrās daļas prasības. Tāpat tiesa motivējusi savus secinājumus par to, kādiem pierādījumiem piešķir ticamību un kādiem pierādījumiem nepiešķir ticamību.
Pirmās instances tiesas spriedumā izdarītie atzinumi par apsūdzētā vainīgumu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā kopumā ir pareizi, lidz ar to apelācijas instances tiesa, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 564.panta sesto daļu, pievienojas šajā daļā pirmās instances tiesas spriedumā norādītajai motivācijai un detalizēti neatkārto pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus.
Neskatoties uz to, ka apsūdzētais /pers. F/ neatzina savu vainu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 125.panta pirmajā daļā, viņa vainīgums ir pierādīts ar pirmās instances tiesas spriedumā analizētajiem pierādījumiem to kopumā, tajā skaitā cietušā /pers. G/ liecībām, liecinieku /pers. I/, /pers. J/, /pers. K/, /pers. L/, /pers. M/, /pers. N/, /pers. O/, /pers. P/, /pers. R/ un /pers. S/ liecībām, daļēji liecinieces /pers. T/ liecībām, daļēji apsūdzētā /pers. F/ liecībām.
Turklāt apsūdzētā /pers. F/ vainīgums noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pierādīts ar pirmās instances tiesas spriedumā analizētajiem rakstveida pierādījumiem, tajā skaitā ar:
-2017.gada 12.novembra cietušā /pers. G/ iesnieguma policijā (lietas 7.lapa);
-2017.gada 12.novembra Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Patruļdienesta rotas jaunākā inspektora Valsts amatpersona ziņojumu (lietas 19.lapa);

-Neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukuma elektronisko karti par saņemto izsaukumu 2017.gada 12.novembrī (lietas 21.-22.lapa);
-2017.gada 20.decembra tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumu Nr.161 par /pers. G/ konstatētajiem miesas bojājumiem (lietas 31.-32.lapa).
Apelācijas instances tiesa konstatē, ka iepriekš norādīto pierādījumu kopums, kuri detalizēti izklāstīti pirmās instances tiesas spriedumā, pilnībā apstiprina /pers. F/ vainīgumu tam celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 125.panta pirmās daļas.

Pirmās instances tiesa pierādījumus novērtējusi to kopumā, secinājumus par /pers. F/ vainīgumu un viņa darbību atbilstību Krimināllikuma 125.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīga nodarījuma sastāvam, izdarījusi pēc visu pierādījumu un noskaidroto notikuma apstākļu izvērtēšanas, ievērojot Kriminālprocesa likuma prasības par pierādījumu vērtēšanu, tāpēc nav pamatoti apelācijas sūdzības iesniedzēja un viņa aizstāvja pārmetumi par pierādījumu nepareizu un vienpusēju vērtēšanu spriedumā.
Pārbaudot apsūdzētā aizstāvja norādīto par pretrunām aizstāvja norādīto liecinieku (cietušā paziņu) un cietušā pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajās liecībās un tiesas izmeklēšanā sniegtajās liecībās, kā arī liecību saskaņošanu, apelācijas instances tiesa konstatē sekojošo.
Pirmās instances tiesas sēdē, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 501.panta 1.punktu, tika pārbaudītas cietušā /pers. G/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības.
Nopratināts 2017.gada 28.novembrī /pers. G/ liecināja, ka naktī uz 2017.gada 12.novembri atradies Lestenes centra autobusu pieturā, kopā ar paziņām /pers. S/, /pers. K/, /pers. O/, /pers. I/, /pers. J/, /pers. T/. Iespējams, ka /pers. T/ viņam pateica, ka /pers. K/ no Tukuma kāds brauc pakaļ. /pers. K/ bija piedzērusies un autobusu pieturā gulēja. Iepriekš visi bija lietojuši alkoholu. Tad, kad atbrauca automašīna /TL marka/, pie tās pienāca /pers. S/ un /pers. O/. Viņš (cietušais), /pers. J/ un /pers. I/ stāvējuši pieturā. Vīrietis, kurš izkāpa no automašīnas paņēma autobusa pieturā guļošo /pers. K/ un iesēdināja automašīnas aizmugurē. Ja pareizi atceras, tad atbraukušajā automašīnā bija trīs cilvēki. Priekšā sēdēja šoferis un kāda meitene, bet pa automašīnas aizmugures durvīm izkāpa vīrietis, kurš viņu vēlāk sadūra.
Cietušais pienācis pie automašīnas, gribējis paskatīties kas un kā, bez ļauna nodoma, strīda nav bijis. Vīrietis, kurš iesēdināja /pers. K/ automašīnā pagriezās pret viņu un pajautāja vai viņam ir kādas problēmas, atbildējis, ka nē, tad pēkšņi sajutis sāpes vēderā, virs nabas. Sākotnēji nav sapratis, kas notiek, tad teicis /pers. S/, lai atņem šim vīrietim priekšmetu, jo viņam ir vai nu iedurts vai iesists. Kas tālāk notika neredzēja, taču redzēja, ka vīrietis, kurš viņam iedūra muka prom, bet /pers. S/ un /pers. O/ skrēja viņam pakaļ. Sajuta, ka viņam pil asinis, teica pārējiem, ka ir sadurts. Pēc tam viņu nogādāja līdz ātrajai palīdzībai, kura viņu nogādāja Tukuma slimnīcā. Vīrietis, kurš viņu sadūra, aizskrēja prom aizbraukušās automašīnas /TL marka/ virzienā. Ir precīzējis, ka vīrietis no sākuma skrēja, tad aizbrauca automašīna. Pēc tam, kad vīrietis viņu sadūra, viņam klāt gāja /pers. O/ un /pers. S/, bet šis vīrietis kliedza, lai viņam nenāk klāt, jo viņam ir nazis. Kāpēc viņam iedūra, cietušais nezin, jo tam nebija iemesla (lietas 10.-11.lapa).
Nopratināts papildus 2018.gada 26.janvārī cietušais /pers. G/ liecināja, ka brīdī, kad pie autobusu pieturas piebrauca automašīna /TL marka/, tā apstājās kādus 10-15 metrus no pieturas. Pieturā atradies viņš, /pers. I/ un uz soliņa gulēja /pers. K/. Kur tieši atradās /pers. S/, /pers. O/, /pers. J/ un /pers. T/, cietušais nezin. No automašīnas izkāpa vīrietis, kurš viņam vēlāk iedūra. Pie automašīnas vadītāja pienāca /pers. O/. Vīrietis no automašīnas atnāca uz autobusu pieturu, piecēla aizmiguso /pers. K/, paņēma viņu zem rokas un veda uz automašīnu, iesēdināja automašīnā. Viss tas notika klusējot. Cietušais pienāca pie automašīnas, tad vīrietis viņam pajautāja, vai ir kādas problēmas, atbildējis, ka nē un tajā brīdī vīrietis iedūra cietušajam ar nazi vēderā. Neviens šim vīrietim nebija sitis un arī nedraudzēja. Tad, kad cietušo sadūra, /pers. I/ atradās pieturā, kur atradās /pers. S/ neredzēja, /pers. O/ bija pie atbraukušās automašīnas šofera. Kur atradās /pers. T/ un /pers. J/, nezin. Kas notika pēc sadūršanas precīzi nevar pateikt. Pieļauj, ka vīrietis, kurš viņu sadūra, bijis greizsirdīgs. Cietušais apgalvo, ka viņš un viņa draugi nebija apgājuši riņķī šim vīrietim, vai kā citādi radījuši draudīgu situāciju vīrietim. Pats nav sitis, neko sliktu nav teicis. Viņam ir zināms, ka jau pēc viņa sadūršanas, viņa draugi mēģinājuši šo vīrieti noķert un ir izkāvušies, taču to pats neredzēja (lietas 14.-15.lapa).
Turklāt pirmās instances tiesas sēdē, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punktu, tika pārbaudītas liecinieka /pers. I/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības.
Nopratināts kā liecinieks 2018.gada 10.janvārī, /pers. I/ liecināja, ka 2017.gada novembra vidū, vakarpusē bija lietojis alkoholu. Pēc tam atradies Lestenē autobusu pieturā kopā ar /pers. J/, /pers. S/, /pers. O/, /pers. G/, /pers. K/, /pers. T/. Pēc kāda laika netālu no pieturas piebrauca un apstājās automašīna /TL marka/, pats pie tās nav gājis klāt. Bija stipri iereibis, tāpēc notikumu atceras ar grūtībām. No automašīnas izkāpa jauns vīrietis, pienāca klāt viņu kompānijai, paņēma /pers. K/ aiz rokas un veda automašīnas virzienā. Sākumā nav sapratuši, kas notiek. Tikai vēlāk /pers. T/ pateica, ka tas ir /pers. K/ draugs.
Tā kā nesaprata, kas notiek, tad /pers. G/ gāja vīrietim un /pers. K/ no muguras, lai noskaidrotu, kāpēc /pers. K/ ved prom. /pers. G/ nebija agresīvi noskaņots, nevēlējās kauties vai kā citādi konfliktēt. Aiz /pers. G/ gāja /pers. S/ un /pers. O/. Starp gājējiem bija aptuveni 7 metru attālums. Kā cietušajam iedūra, viņš neredzēja, neko arī nedzirdēja. Vēlāk pa ceļam pie ātrās palīdzības, viņam cietušais /pers. G/ pateica, ka svešais puisis ātri pagriezies pret /pers. G/ un iedūris viņam. Kur tobrīd atradās /pers. K/ liecinieks nezin. /pers. G/ uzreiz pēc dūriena pagriezies un gājis uz pieturu, kur pa ceļam pateicis /pers. O/ un /pers. S/, lai aiziet un atņem svešajam puisim nazi. Nekādu strīdu starp cietušo /pers. G/ un svešo puisi liecinieks neredzēja un nedzirdēja, jo tāda nebija. Pēc tam redzējis, ka /pers. S/ un /pers. O/ skrējuši pakaļ svešajam puisim, bet puisis muka prom. Automašīna /TL marka/ jau bija apgriezusies un nobraukusi lejā pa kalnu, tā aizbrauca svešo pusi nesagaidot. Kas notika kalna lejā liecinieks nezin, tikai dzirdēja savstarpēju kliegšanu. Kad /pers. G/ atnāca uz pieturu, tad pateica, ka viņu sadūra. Pēc tam liecinieks zvanījis ātrajai palīdzībai (lietas 39.-40.lapa).
Nopratināts papildus 2018.gada 12.jūnijā, liecinieks /pers. I/ liecināja, ka /pers. G/ sadūršanu atceras vāji, jo bijis piedzēries, arī pārējie kompānijas biedri bija piedzērušies. Notikuma apstākļus, par kuriem liecinājis iepriekš, centies "salikt" no draugu teiktā un tā, ko pats atcerējies par notikušo. Notikušajā konfrontēšanā 2018.gada 12.jūnijā sniedzis precīzākas liecības. Precizē, ka /pers. T/ autobusa pieturā nebija, tāpēc pieņem, ka viņa bija pie automašīnas, taču precīzi nezin (lietas 43.lapa).
Konfrontēšanas laikā 2018.gada 12.jūnijā, kas veikta starp /pers. I/ un /pers. J/, abas konfrontējamās personas norādīja, ka neredzēja, kā tika nodarīti miesas bojājumi /pers. G/. Pieturā atradās /pers. I/ un /pers. J/, kad visi pārējie kompānijas dalībnieki bija aizgājuši pie automašīnas. /pers. J/ norādīja, ka pieturā bija palikusi viņa un /pers. I/ (lietas 88.lapa).
Turklāt pirmās instances tiesas sēdē, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 501.panta 1., 2.punktu, tika pārbaudītas liecinieces /pers. J/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības.
Nopratināta kā lieciniece 2018.gada 10.janvārī, /pers. J/ liecināja, ka 2017.gada novembrī atradusies Lestenē pie savas māsas, tad piezvanījis paziņa /pers. O/, uzaicinājis ciemos. Aizgājusi ciemos pie /pers. O/, kur jau atradās divas nepazīstamas meitenes, vienu sauca /pers. vārds/. Bija arī paziņas /pers. S/, /pers. G/ un /pers. I/. Viņa un pārējie lietojuši alkoholu. Tad visi devušies ārā, jo svešās meitenes bija sazvanījušas transportu, kas atbrauks viņām pakaļ. Aizgājuši līdz Lestenes autobusu pieturai. Tad piebrauca automašīna /TL marka/, kas apstājās kādus 30 metrus no pieturas. Pie automašīnas aizgāja /pers. S/, /pers. O/, /pers. G/. Viņa ar /pers. I/ palika pieturā. Pēc tam ar /pers. I/ gājusi automašīnas virzienā, jo dzirdēja skaņas, ka kāds kaujas, taču neko neredzēja, jo ārā bija tumšs. Kā sākās kautiņš nezin. Viņu virzienā nāca /pers. G/, teica, ka ir sadurts. Redzējusi, ka /pers. S/ un /pers. O/ skrien pakaļ svešajam puisim, savukārt automašīna /TL marka/ aizbrauca uz priekšu un apstājās. Gājusi uz to pusi, kur bija /pers. S/, /pers. O/ un svešais puisis, taču neko neredzēja, jo bija tumšs. Neredzēja, kā sadūra /pers. G/. Atrodoties autobusu pieturā /pers. I/ izsauca ātro palīdzību. Pirms T/ sēdējusi ar viņiem autobusa pieturā. Lieciniece sapratusi, ka otra meitene, t.i., /pers. K/ ieleca automašīnā. Pēc tam, kad ieradās policija, izstāstīja policijas darbiniekiem par notikuma apstākļiem. Lieciniecei nav saprotams, kāpēc /pers. G/ tika iedurts, jo viņš bija mierīgs, konfliktos neiesaistās, nav redzējusi, ka /pers. G/ kautos (lietas 44.-45.lapa).
Konfrontēšanas laikā 2018.gada 12.jūnijā, kas veikta starp /pers. J/ un /pers. K/, abas konfrontējamās personas norādīja, ka neredzēja, kā tika nodarīti miesas bojājumi /pers. G/. Taču /pers. J/ norādīja, ka brīdī, kad /pers. G/ iedūra, viņš iebļāvās, ka sadurts (lietas 91.-92.lapa).
Turklāt pirmās instances tiesas sēdē, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 501.panta 1., 2.punktu, tika pārbaudītas liecinieka /pers. O/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības.
Nopratināts kā liecinieks 2018.gada 18.janvārī, /pers. O/ liecināja, ka 2017.gada novembrī atradies savā dzīvesvietā Lestenē, kopā ar paziņām /pers. G/, /pers. S/, /pers. N/, /pers. J/, /pers. I/, /pers. T/ un viņas draudzeni /pers. K/. Visi lietojuši alkoholu. Visvairāk piedzērusies bija /pers. K/. Tad bija izcēlies konflikts un viņa mamma izdzina visu kompāniju ārā no dzīvokļa. Pēc tam aizgājuši uz autobusu pieturu. /pers. K/ aizmiga pieturā uz soliņa. Viņam /pers. T/ neteica, ka grib uz mājām. Tad piebrauca automašīna /TL marka/, kas apstājās netālu no pieturas. Viņš pienāca pie automašīnas šofera, prasīja, ko viņiem vajag. Šoferis teica, ka atbrauca pakaļ meitenēm, pats pateicis, ka meitenes ir pieturā. Visi pārējie kompānijas dalībnieki tobrīd atradās pieturā. Automašīnā atradās šoferis, viņam blakus sēdēja meitene un aizmugurē /pers. F vārds/ (apsūdzētais).
/pers. F/ izkāpa no automašīnas un aizgāja uz pieturu pakaļ /pers. K/. Nekādus strīdus liecinieks nav dzirdējis. /pers. F/ atveda uz automašīnu /pers. K/, viņam no aizmugures nāca /pers. G/ un /pers. I/, /pers. F/ iesēdināja /pers. K/ automašīnā. Automašīnai otrā pusē atradās /pers. F/, /pers. G/ un /pers. I/, un tad vienā brīdī /pers. I/ iesaucās, ka /pers. G/ iedūra. /pers. S/, /pers. T/ un /pers. J/ atradās autobusu pieturā. Kad /pers. I/ iesaucās, ka sadurts /pers. G/, redzējis, ka pie automašīnas pieskrien /pers. S/, kurš "uzleca virsū" /pers. F/, abi kāvušies, vārtījās pa zemi. Viņš pa to laiku gribējis caur automašīnas logu "izraut" šoferi, lai viņš neaizbrauc prom, taču tas neizdevās, jo automašīna pabrauca uz priekšu. Viņš skrējis pie /pers. F/, kurš jau bija izrāvies no /pers. S/ un /pers. F/ bļāva, lai nenāk klāt, jo viņam ir nazis. Viņš paspīdinājis ar telefonu, taču /pers. F/ rokās nazi neredzēja. /pers. F/ sāka skriet uz automašīnas pusi, liecinieks ar /pers. S/ viņu nenoķēra. /pers. F/ iekāpa automašīnā un aizbrauca. Tad viņiem pretī nāca /pers. G/ un /pers. I/, /pers. G/ parādīja vietu, kur viņam iedūra. /pers. I/ zvanīja ātrajai palīdzībai (lietas 72.-73.lapa).
Nopratināts papildus 2018.gada 12.jūnijā /pers. O/ liecināja, ka notikumu atceras miglaini izdzērtā alkohola dēļ. Atceras, ka tad, kad piebrauca automašīna /TL marka/, viņu kompānija atradusies autobusu pieturā. /pers. F/ izkāpa ārā no automašīnas, prasīja, kur ir /pers. K/, liecinieks atbildējis, ka pieturā un pats aizgājis pie automašīnas šofera. To, kas notika pieturā neredzēja. Viņam notika saruna ar automašīnas šoferi. Redzējis, ka /pers. F/ ielika automašīnā /pers. K/. Pie /pers. F/ pienāca /pers. G/ un, iespējams, /pers. I/. Viņam šķiet, ka /pers. I/ arī kliedza, ka /pers. G/ ir sadurts. Pēc tam pie automašīnas redzējis /pers. S/, taču no kurienes viņš parādījās nezin. Pēc tam viņš gribējis izraut ārā no automašīnas tās šoferi, bet tas neizdevās. Brīdi, kad tika sadurts /pers. G/ neredzēja, tāpat neredzēja, ka kāds būtu sitis /pers. F/. Redzēja, ka /pers. S/ kāvās ar /pers. F/, bet tas notika jau pēc tam, kad tika iedurts /pers. G/. /pers. G/ viņam teicis, ka pēc tam, kad /pers. F/ ielicis automašīnā /pers. K/, /pers. F/ pagriezies pret cietušo un iesitis ne par ko pa vēderu, un tikai pēc īsa laika cietušais sapratis, ka viņam ir iedurts (lietas 75.lapa).
Konfrontēšanas laikā 2018.gada 12.jūnijā, kas veikta starp /pers. O/ un /pers. P/, /pers. O/ norādīja, ka /pers. P/ bija piekļēries pie apkakles, kad izdzirdēja, ka /pers. I/ vai /pers. G/ bļāva, ka /pers. G/ ir sadurts. Taču /pers. P/ norādīja, ka ar automašīnu sāka braukt tad, kad pienākušais jaunietis viņu sagrāba aiz apkakles (lietas 90.lapa).
Turklāt pirmās instances tiesas sēdē, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punktu, tika pārbaudītas liecinieka /pers. P/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības.
Nopratināts kā liecinieks 2018.gada 5.februārī, /pers. P/ liecināja, ka notikuma vakarā braukājis ar automašīnu pa Tukumu, kopā ar paziņām /pers. F/ un /pers. R/. /pers. F/ piezvanīja vai nu /pers. K/ vai /pers. T/. /pers. F/ palūdzis aizbraukt uz Lesteni pakaļ šīm meitenēm. Pa ceļam vēlreiz piezvanīja /pers. T/, teica, ka /pers. K/ kaut kādi puiši velk prom aiz pieturas. Aizbraukuši uz pieturu, apstājušies aptuveni 20-30 metrus no autobusu pieturas. /pers. K/ gulēja pieturā uz soliņa. Pieturā bija jautra kompānija, kompānijas dalībnieki bija alkohola reibumā. /pers. F/ aizgāja pakaļ /pers. K/. Pie /pers. P/ automašīnas pienāca viens jaunietis no kompānijas, kurš prasīja, kāpēc viņš gāzē. Tad viņš uzsāka kustību, bet pienākušais pie automašīnas jaunietis viņam parāva aiz rikles. Liecinieks pabraucis uz priekšu un apstājies. Kad braucis prom, redzējis, ka /pers. F/ stāv netālu no koka ar sānu pret automašīnu, /pers. K/ stāvēja viņam blakus. Neredzēja, ka kāds būtu uzbrucis /pers. F/, tāpat neredzēja, ka /pers. F/ kādam uzbruktu. Pēc apmēram 5-7 minūtēm uz automašīnu ātrā soli atnāca /pers. F/ un /pers. K/, /pers. F/ izskatījās novārtījies, teica, ka viss slikti. Uz liecinieka jautājumu, /pers. F/ atbildējis, ka sadūris cilvēku, teica, ka durot ir nolūzis naža rokturis, no teiktā sapratis, ka ir iedurts kārtīgi. Nazi iepriekš ir redzējis /pers. F/, tā asmens bijis 6-7cm garš (lietas 76.-77.lapa).
Turklāt pirmās instances tiesas sēdē, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punktu, tika pārbaudītas liecinieka /pers. S/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības.
Nopratināts kā liecinieks 2018.gada 23.maijā, /pers. S/ liecināja, ka 2017.gada novembrī atradies Lestenē autobusu pieturā, kur bija arī /pers. O/, /pers. G/, /pers. N/, pēc tam pie /pers. O/ dzīvoklī lietojuši alkoholu. Dzīvoklī atradās arī /pers. K/, dzīvoklī izcēlās konflikts, tāpēc viņi tika izdzīti ārā. Pēc tam devušies uz autobusu pieturu. /pers. K/ bija aizmigusi. Pēc kāda laika netālu no pieturas apstājās automašīna. Tālāko viņš īsti neatceras, taču atceras, ka /pers. G/ sadūra, ko viņam kāds bļāva. Atceras, ka ar /pers. O/ skrēja pakaļ puisim, kurš sadūra /pers. G/. Tas puisis bļāva, ka viņam rokās ir nazis. /pers. O/ spīdināja ar telefonu puisim, pats redzējis, ka puisim rokās nekas nebija. Svešo puisi noķēra, abi kāvās, taču svešais puisis viņu iemeta grāvī. Nav redzējis, ka kāds no viņu kompānijas būtu iesitis svešajam puisim, kurš sadūra /pers. G/. Pats puisim sitis tikai pēc tam, kad /pers. G/ jau bija sadurts. Notikušo slikti atceras izdzertā alkohola daudzuma dēļ (lietas 83-84.lapa).
Turklāt pirmās instances tiesas sēdē, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punktu, tika pārbaudītas liecinieka /pers. M/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības.
Nopratināts kā liecinieks 2018.gada 18.janvārī, /pers. M/ liecināja, ka nav bijis klāt laikā, kad tika sadurts /pers. G/, tāpēc par sadūršanas apstākļiem viņam nav ziņu. Taču notikuma naktī pie viņa uz mājām bija atskrējis viņa brālis /pers. S/, kurš teicis, ka sadurts /pers. G/ un viņu nepieciešams aizvest līdz neatliekamajai medicīniskajai palīdzībai. Pēc tam lielnieks braucis ar automašīnu līdz Lestenes autobusu pieturai, kur bija /pers. G/, /pers. I/, /pers. J/, kuri bija iereibuši. Pēc tam vedis /pers. G/ pretī ātrajai palīdzībai (lietas 67.lapa).
Novērtējot cietušā un iepriekš norādīto liecinieku sniegtās liecības, kuras viņi sniedza pirmstiesas izmeklēšanas laikā un pirmās instances tiesas sēdē, apelācijas instances tiesa tajās nekonstatē tādas būtiskas pretrunas, kas varētu apšaubīt šo liecību patiesumu par lietā pierādāmajiem juridiski nozīmīgiem apstākļiem. Pretrunas liecībās, tajā skaitā par to, kurā brīdī pie /pers. P/ automašīnas pienākušais /pers. O/ ķērās /pers. P/ ap kaklu, šo darbību secību, atšķirības cietušā liecībās par uzdoto jautājumu apsūdzētajam pie automašīnas, par secību, kādā personas gājušas pie automašīnas, šajā lietā nav būtiskas un neapšauba cietušā /pers. G/, kā arī iepriekš norādīto liecinieku liecības pēc būtības par šajā lietā pierādīšanas priekšmetā ietilpstošiem apstākļiem, tajā skaitā noskaidroto faktu, ka dūriens ar nazi cietušajam izdarīts apstākļos, kas nebija /pers. F/ apdraudoši. No nopratināto personu liecībām izriet, ka lieciniekiun cietušais notikuma laikā atradušies alkohola ietekmē, kas arī izskaidro to, kāpēc viņu liecībās ir atsevišķas pretrunas, uz kurām vērsa uzmanību aizstāvis, taču no šo liecību kopuma tiesai ir iespējams izdarīt secinājumus par to, kādos apstākļos /pers. F/ izdarīja dūrienu ar nazi /pers. G/. Novērtējot noskaidroto pretrunu raksturu un to iemeslu, tiesa nekonstatē pazīmes, kas varētu norādīt uz to, ka lieciniekibūtu saskaņojuši savas liecības par labu cietušajam, t.i., būtu apņēmušies sniegt nepatiesas liecības.
Atsevišķas neprecizitātes liecībās, par ko norādīts iepriekš, apelācijas instances tiesai nerada šaubas par pirmās instances tiesas secinājumu pamatotību par to, kādos apstākļos apsūdzētais izdarīja noziedzīgu nodarījumu.

Vērtējot apelācijas sūdzības argumentu par dūriena izdarīšanu aizstāvoties no alkohola reibumā esošo jauniešu reāla uzbrukuma apdraudējuma, apelācijas instances tiesa konstatē sekojošo.
No cietušā /pers. G/ liecībām izriet, ka notikuma vietā un laikā viņš tikai pajautājis apsūdzētajam vai viss ir kārtībā, nekādus draudus nebija izteicis, nebija arī sitis apsūdzētajam.
No liecinieku /pers. I/, /pers. J/, /pers. K/, /pers. O/, /pers. P/ un /pers. R/ liecībām izriet, ka viņi nav redzējuši, ka pirms apsūdzētais iedūra cietušajam, būtu noticis kautiņš vai bijis kāds apdraudējums apsūdzētajam. Lieciniekiun /pers. S/ un /pers. O/ nenoliedza, ka uzsinot, ka apsūdzētais ir sadūris cietušo, izraisījās kautiņš starp viņiem un apsūdzēto, taču kautiņš notika pēc cietušā sadūršanas, nevis pirms.
Apsūdzētā paziņa, kurai apsūdzētais ieradīs pakaļ notikuma vietā, t.i., lieciniece /pers. K/, kuru apsūdzētais pavadīja no autobusa pieturas līdz /pers. P/ automašīnai arī neredzēja, ka kāds būtu iesitis apsūdzētajam, neredzēja arī izdarītā dūriena brīdi. Tāpat apsūdzētā paziņas, t.i., liecinieki, ar kuriem apsūdzētais atbrauca kopā uz notikuma vietu, proti, liecinieks /pers. P/ un /pers. R/ neredzēja, ka kāds būtu uzbrucis apsūdzētajam.
Pirmās instances tiesa, vērtējot liecinieces /pers. T/ liecības, kura notikuma naktī zvanīja apsūdzētajam, informējot par to, ka viņa draudzeni /pers. K/ jaunieši it kā velk prom aiz autobusa pieturas, atzina šīs liecinieces liecības daļā, kas attiecas uz noziedzīga nodarījuma izdarīšanas apstākļiem par pretrunīgām un neatbilstošām lietas faktiskajiem apstākļiem. Izdarot šādu secinājumu tiesa ņēma vērā, ka nav apstiprinājies, ka pirms apsūdzētais sadūra cietušo, pie automašīnas būtu noticis kautiņš, kurā kautos apsūdzētais un kāds no pieturā esošajiem puišiem, kā to liecinājusi /pers. T/, jo ir noskaidrots, ka kautiņš notika pēc tam, kad apsūdzētais sadūra cietušo.
Lietā nav guvis apstiprinājumu apsūdzētā apgalvojums par kādas personas izdarītu sitienu no kura apsūdzētais būtu izvairījies, turklāt noskaidrots, ka cietušais ar kuru apsūdzētajam nebija konflikta, pret apsūdzēto nav pielietojis vardarbību, nav izteicis draudus, kā arī nav apstiprinājuma tam, ka cietušais būtu strauji devies apsūdzētā virzienā. Lietā nav ziņu par to, ka cietušajam rokās būtu bijis kāds priekšmets, ar kuru viņš būtu draudējis vai centies nodarīt miesas bojājumus apsūdzētajam.
Ievērojot norādīto, pirmās instances tiesa pamatoti secināja, ka nav apstiprinājušies apsūdzētā apgalvojumi par to, ka atrodoties Lestenē, ceļā no pieturas uz automašīnu viņam sekoja četri puiši, kuri apstājās viņam puslokā apkārt, bija noskaņoti draudīgi un kāds no viņiem izdarīja sitienu, bet netrāpīja apsūdzētajam un tikai pēc mēģinājuma viņam iesist, apsūdzētais ar nazi dūra cilvēkam, kurš viņam tuvojās, t.i., cietušajam /pers. G/.
Ir pierādīts, ka apsūdzētais mērķtiecīgi izdarīja dūrienu cietušajam vēdera apvidū, turklāt pēc izdarītā dūriena, jau atrodoties /pers. P/ vadītājā automašīnā un pametot notikuma vietu, pašam apsūdzētajam nebija ne mazāko šaubu par to, ka viņš ir sadūris cietušo, par ko viņš ir stāstījis lieciniekiem /pers. R/, /pers. P/ un vēlāk arī /pers. K/.
Juridiskajā literatūrā norādīts, ka apdraudējuma nosacījumi, kuriem ir jābūt, lai nepieciešamo aizstāvēšanos varētu uzskatīt par likumīgu un līdz ar to par pieļaujamu, ir ja apdraudējums ir kaitīgs, patiesi pastāv un ir īstens, t.i., tiek izdarīts *(sk.*

Krimināllikuma komentāri. Pirmā daļa [1-VIII[1] nodaļa]. U.Krastiņš, V.Liholaja-Rīga: Tiesu nama aģentūra,2015, 147.-149.lapa). Ja persona bez jebkāda pamata iedomājusies, ka notiek uzbrukums, jo cietušā rīcība un konkrētie notikuma apstākļi nav devuši tam iemesla, tad šī persona par tīši radīto kaitējumu atbild uz vispārējiem pamatiem *(sk. Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2010.gada 10.marta lēmumu lietā Nr.SKK-134/2010).*

No apsūdzētā pirmās instances tiesas sēdē sniegtām liecībām izriet, ka jaunieši viņam nedraudēja, neko neteica, taču situācija apsūdzētajam likusies draudīga, jo jaunieši vērsa draudīgus skatienus, jaunieši bija alkohola reibumā. Apelācijas instances tiesa uzskata, ka notikumā iesaistīto jauniešu skatienus, par kuriem liecinājis apsūdzētais, jauniešu atrašanos alkohola ietekmē, konkrētajā gadījumā nevar vērtēt kā apdraudējumu apsūdzētajam. Turklāt kā jau norādīts iepriekš, lietā nav apstiprinājies, ka cietušais un liecinieki būtu ielenkuši apsūdzēto un kāds no viņiem būtu izdarījis sitienu apsūdzētajam, no kura viņš izvairījies, kā to apgalvojis apsūdzētais, tāpēc šādām apsūdzētā liecībām tiesa nepiešķir ticamību.

Tiesa atzīmē, ka liecinieks /pers. I/ noliedzis, ka cietušais /pers. G/ būtu agresīvi noskaņots pret apsūdzēto, no /pers. I/ liecībām arī izriet, ka cietušais viņam pastāstījis, ka apsūdzētais esot ātri pagriezies pret cietušo un iedūris viņam, strīda starp cietušo un apsūdzēto nebija. Arī no lieciniekа /pers. O/ liecībām izriet, ka cietušais viņam teicis, ka apsūdzētais pagriezies pret cietušo un cietušajam ne par ko iedūra vēderā. Lieciniece /pers. J/ apliecināja, ka cietušais pēc rakstura ir mierīgs, konfliktos neiesaistās, nav redzējusi, ka cietušais kautos.

Novērtējot apsūdzētā liecības par apstākļiem, kādos viņš izdarīja dūrienu ar nazi cietušajam, cietušā un lieciniekа liecības un ievērojot, ka cietušais nav rīkojies prettiesiski un nav apdraudējis apsūdzēto, tiesa konstatē, ka apsūdzībā norādītā notikuma laikā pret apsūdzēto nav veikts uzbrukums, nav veiktas darbības, kuras varētu uzskatīt par uzbrukuma draudiem, tāpēc /pers. F/ darbības nodarot smagus miesas bojājumus cietušajam, nav vērtējamas kā izdarītas nepieciešamās aizstāvēšanās apstākļos Krimināllikuma 29.panta izpratnē. Tāpat nav pamata uzskatīt, ka apsūdzētais būtu rīkojies galējās nepieciešamības apstākļos.

No pirmās instances tiesas sprieduma redzams, ka tiesa lemjot par /pers. F/ izdarītā noziedzīgā nodarījuma juridisko kvalifikāciju, izvērtēja gan izdarītā noziedzīgā nodarījuma objektīvās pazīmes, gan apsūdzētā nodoma saturu, kā arī izdarītās darbības, mērķi un motīvus.

Juridiskajā literatūrā norādīts, ka no subjektīvās puses Krimināllikuma 125.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu var izdarīt gan ar tiešu, gan ar netiešu nodomu. Miesas bojājumi kvalificējami kā izdarīti ar tiešu nodomu, ja vainīgais apzinājies savas darbības vai bezdarbības kaitīgumu, paredzējis konkrētas smaguma pakāpes (smagu) miesas bojājumu nodarīšanu, vēlējies to iestāšanos, un tie faktiski nodarīti (*sk. Krimināllikuma komentāri .Otrā daļa [IX-XVII noda[a]. U.Krastiņš,V.Liholaja-Rīga:Tiesu nama aģentūra,2016, 289.lapa*).

Augstākās tiesas 2017.gada apkopojumā par smagu miesas bojājumu kvalifikācijas jautājumiem tiesu praksē (Krimināllikuma 125.,127.-129.,131.,132.pants) un to kopību ar citiem noziedzīgiem nodarījumiem secinājumu un rekomendāciju daļas 4.1.punktā norādīts, ka noskaidrojot vainīgā nodoma saturu, jāņem vērā par pierādītu atzītais noziedzīgā nodarījuma apstākļu kopums, it īpaši noziedzīga nodarījuma izdarīšanas veids un rīki, brūču un citu miesas bojājumu daudzums, raksturs un lokalizācija, vainīgā noziedzīgo darbību pārtraukšanas iemesls, vainīgā un cietušā iepriekšējā izturēšanās, viņu attiecības pirms noziedzīga nodarījuma izdarīšanas, vainīgā rīcība pēc noziedzīga nodarījuma izdarīšanas un citi apstākļi, kas var liecināt par vainīgā nodomu.

Vērtējot /pers. F/ darbības pirmās instances tiesa pamatoti secinājusi, ka apsūdzētā nepamatoti agresīva uzvedība, tīši ar nazi durot cietušajam vēderā un nodarot cietušajam smagus miesas bojājumus, kas ir bīstami dzīvībai, liecina par noziedzīgā nodarījuma sastāva subjektīvo pusi, proti, tiešu nodomu. Apelācijas instances tiesa ņem vērā, ka nazis apsūdzētajam notikuma laikā bija paņemts līdzi, naža asmeņa garums atbilstoši apsūdzētā un lieciniekа /pers. P/ liecībām bijis ap 6-7cm, kas ir vairāk kā pietiekami miesas bojājumu nodarīšanai. Tiesa uzskata, ka apsūdzētais durot ar nazi cietušajam tieši vēderā, nevis rokā vai kājā, ir apzinājies, kādas sekas šāds dūriens dzīvībai svarīgu orgānu apvidū var radīt, ko cita starpā apliecina arī lieciniekа /pers. P/ liecinātais, ka automašīnā no apsūdzētā teiktā sapratis, ka apsūdzētais iedūris cietušajam kārtīgi. Pēc dūriena izdarīšanas apsūdzētais no notikuma vietas aizbrauca prom, necenšoties skaidrot to, kādā stāvoklī palicis cietušais.

Ievērojot cietušā liecināto par dūriena strauju un tīšu izdarīšanu un novērtējot ziņas, kas norādītas tiesu medicīnas eksperta atzinumā Nr.161 par /pers. G/ konstatētajiem miesas bojājumiem, tajā skaitā par brūces dziļumu, apelācijas instances tiesai nerodas šaubas par to, ka apsūdzētais izdarīja tīšu dūrienu cietušajam, nevis nodarīja miesas bojājumus aiz neuzmanības, tāpēc tiesa nepiekrīt apelācijas sūdzībā norādītajam, ka apsūdzētā rīcība nav atzīstama par tīšu miesas bojājumu nodarīšanu.

Pirmās instances tiesa spriedumā gan uzskaitīja, gan arī analizēja pierādījumus, ar kuriem pamatoja apsūdzētā notiesājošo spriedumu, tāpēc nav pamatots apelācijas sūdzības apgalvojums, ka pirmās instances tiesa spriedumu pamatojusi uz pieņēmumiem.

Novērtējusi pierādījumus, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa izdarītos secinājumus par /pers. F/ vainīgumu inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā balstījusi uz pareizi novērtētiem pierādījumiem, pamatoti novērtējot tos, kā ticamus un pieļaujamus, kā arī pietiekamus, lai konstatētu pierādīšanas priekšmetā ietilpstošos juridiski nozīmīgos faktus, kas veido /pers. F/ inkriminētā noziedzīgā nodarījuma sastāvu. Pirmās instances tiesas spriedumā novērtēto pierādījumu kopums un ar tiem saistītie fakti izslēdz jebkādas šaubas par /pers. F/ vainīgumu un viņa darbību kvalifikācijas pareizību pēc Krimināllikuma 125.panta pirmās daļas.

Līdz ar to apsūdzētā /pers. F/ un viņa aizstāvja U.Freidenfelda nepiekrišana pirmās instances tiesas pierādījumu vērtējumam un apsūdzētā darbību juridiskajai kvalifikācijai, aizstāvja viedokļa par apsūdzētā veikto pašaizsardzību pamatošana ar aizstāvja dzīvē gūtiem novērojumiem, šajā lietā nevar būt par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma pilnīgai atcelšanai un /pers. F/ attaisnojoša sprieduma taisīšanai vai apsūdzētā darbību kvalificēšanai pēc cita Krimināllikuma panta.

Nosakot sodu apsūdzētajam /pers. F/, pirmās instances tiesa izvērtēja Krimināllikuma 46.pantā paredzētos soda noteikšanas vispārīgos principus, t.i., izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, apsūdzētā personību, viņa atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus, kā arī ņēma vērā Krimināllikuma 35.panta otrajā daļā paredzēto soda mērķi.

Pirmās instances tiesa nav konstatējusi apsūdzētā atbildību mīkstinošos apstākļus. Apelācijas instances tiesa apsūdzētā rīcībā nekonstatē Krimināllikuma 47.panta pirmajā daļā paredzētos atbildību mīkstinošos apstākļus, kā arī nekonstatē apstākļus, kurus varētu atzīt par atbildību mīkstinošiem saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu. Lietā nav konstatēti apsūdzētā atbildību pastiprinošie apstākļi. Par apsūdzētā personību noskaidrots, ka iepriekš nav sodīts, turpina studijas.

Par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, pirmās instances tiesa noteica apsūdzētajam sodu Krimināllikuma 125.panta pirmās daļas soda sankcijas ietvaros. Vērtējot izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un ziņas par /pers. F/ personību, tiesa guva pārliecību, ka sodu neiecietot, apsūdzētais neizdarīs jaunus likumpārkāpumus, tāpēc brīvības atņemšanas sodu apsūdzētajam noteica izciest nosacīti, piemērojot Krimināllikuma 55.panta nosacījumus.

Novērtējot sodu ietekmējošos apstākļus, kas analizēti pirmās instances tiesas spriedumā, apelācijas instances tiesa atzīst, ka apsūdzētajam noteiktais sods par izdarīto noziedzīgo nodarījumu ir samērīgs un atbilstošs izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturam un apsūdzētā personībai, noteikto sodu nevar uzskatīt par netaisnīgu un bargu, tāpēc nav pamata soda mīkstināšanai.

Pārbaudot pirmās instances tiesas sprieduma tiesiskumu daļā par noteiktām kaitējuma kompensācijām, apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa pamatoti noteikusi mantiska kaitējuma kompensāciju 121 *euro* apmērā, ko sastāda cietušā ārstēšana medicīnas iestādē, par ko lietā iesniegti attiecīgi pierādījumi, tāpēc šajā daļā spriedums ir tiesisks un pamatots.

Vienlaikus apelācijas instances tiesa konstatē, ka kompensācijas apmērs, kas piedzīts no apsūdzētā par cietušajam nodarīto morālo aizskārumu, ir noteikts nesamērīgi lielā apmērā, tāpēc secināms, ka pirmās instances tiesas spriedums daļā par morālā kaitējuma kompensācijas noteikšanu nav tiesisks un pamatots, līdz ar to atceļams un taisāms jauns spriedums, nosakot morālā kaitējuma kompensāciju mazākā apmērā, nekā to noteica pirmās instances tiesa.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka lietā cietušais /pers. G/ pieteicis morālā kaitējuma kompensāciju 10000 *euro* apmērā.

Pirmās instances tiesas sēdē cietušais /pers. G/ liecināja, ka pēc apsūdzētā izdarītā dūriena, viņš tika nogādāts Tukuma slimnīcā, kur ārstējās deviņas dienas. Viņam tika veikta operācija, pēc kā turpinājis ārstēšanos pie ģimenes ārstes /pers. A/, kā arī Lestenes feldšeru punktā gājis pārsiet brūci. Viņam bija noteikti ierobežojumi celt smagumus vismaz divus mēnešus. Notikušā dēļ Slampes vidusskolas 12.klasi neapmeklēja. Agrāk pats nodarbojās ar sportu, spēlēja florbolu, futbolu, volejbolu. Nākotnē vēlējās kļūt par sporta skolotāju, kam ir svarīga laba veselība un fiziskā sagatavotība, taču visi plāni izjuka. Pēc operācijas tika atbrīvots no sporta līdz gada beigām. Sakarā ar operāciju tika kavēta skola vairāk kā mēnesi, kas būtiski ietekmēja zināšanas un iespēju sekmīgi pabeigt 12.klasi. Izdarītā dūriena rezultātā, viņam tika nodarītas lielas fiziskas sāpes un fiziskas ciešanas. Arī pēc operācijas nereti izjūt grūti izturamas sāpes. Sakarā ar to, ka no valsts līdzekļiem cietušajam tika izmaksāta valsts kompensācija 1330 *euro* apmērā, pirmās instances tiesas sēdē cietušais uzturējis morālā kaitējuma kompensāciju 8670 *euro* apmērā.

Krimināprocesa likuma 22.pants noteic, ka personai, kurai ar noziedzīgu nodarījumu radīts kaitējums, ņemot vērā tās morālo aizskārumu, fiziskās ciešanas un mantisko zaudējumu, tiek garantētas procesuālās iespējas morālas un materiālas kompensācijas pieprasīšanai un saņemšanai.

Krimināprocesa likuma 350.panta pirmā daļa noteic, ka kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par morālo aizskārumu, fiziskām ciešanām un mantisko zaudējumu. Turklāt Krimināprocesa likuma 352.pantā noteikti kritēriji kompensācijas apmēra noteikšanai. Krimināprocesa likuma 352.panta pirmā daļa noteic, ka tiesa nosakot kompensācijas apmēru izvērtē cietušā pieteikumu un ņem vērā radīto mantisko zaudējumu apmēru, noziedzīga nodarījuma smagumu un izdarīšanas raksturu, nodarītās fiziskās ciešanas, paliekošus sakropļojumus un darbspēju zudumu, morālā aizskāruma dziļumu un publiskumu, psihiskas traumas.

Civillikuma 1635.pants paredz, ka katrs tiesību aizsākārums, tas ir katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot. Ar morālo kaitējumu jāsaprot fiziskas vai garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības rezultātā nodarītu cietušā nemantisku tiesību vai nemantisko labumu aizskārumu. Atlīdzības apmēru par morālo kaitējumu nosaka tiesa pēc sava ieskata, ņemot vērā morālā kaitējuma smagumu un sekas. Ja šā panta otrajā daļā minētā neatļautā darbība izpaudusies kā noziedzīgs nodarījums pret personas dzīvību, veselību, tikumību, dzimumneaizskaramību, brīvību, godu, cieņu vai pret ģimeni, vai nepilngadīgo, pieņemams, ka cietušajam šādas darbības rezultātā ir nodarīts morālais kaitējums. Citos gadījumos morālais kaitējums cietušajam jāpierāda.

Novērtējot noziedzīga nodarījuma smagumu, tā raksturu, to, ka cietušajam nodarītas fiziskās ciešanas, tiesai nerodas šaubas par to, ka apsūdzētā prettiesisko darbību rezultātā cietušajam nodarīts morāls kaitējums, līdz ar to cietušajam ir tiesības saņemt atlīdzību par viņam nodarīto morālo kaitējumu. Konkrētajā lietā neatļautā darbība izpaudusies kā noziedzīgais nodarījums pret cietušā veselību.

Faktu, ka miesas bojājumi cietušajam nodarīti, apstiprina tiesu medicīnas eksperta atzinums Nr.161. Tiesai nav pamata apšaubīt cietušā /pers. G/ liecināto par to, ka gūto miesas bojājumu rezultātā viņš nespēja sekmīgi iegūt vidējo izglītību un paliekošo seku dēļ nespēj pilnvērtīgi nodarboties ar sportu, kam ir nozīme viņa turpmāko dzīves plānu īstenošanā. Vienlaikus apelācijas instances tiesa uzskata, ka kaitējuma atlīdzībai ir jābūt samērīgai ar nodarīto kaitējumu.

Apelācijas instances tiesa ņem vērā Augstākās tiesas 2010/2011 gada apkopojumā par tiesu praksi par morālā kaitējuma kompensāciju krimināprocesā 3.pielikumā izteiktās rekomendācijas kompensācijas apmēra noteikšanai par Krimināllikuma 125.pantā paredzētiem noziedzīgiem nodarījumiem, par kuriem rekomendētās kompensāciju robežas ir no 4268,62 *euro* (LVL 3000) līdz 9960,10 *euro* (LVL 7000).

Lietā pierādīts, ka cietušais guvis smagus, dzīvībai bīstamus miesas bojājumus, viņam nodarītas fiziskas ciešanas, nodarījuma sekas ir ietekmējušas cietušā dzīves kvalitāti. Novērtējot noskaidrotos apstākļus, apelācijas instances tiesa atzīst, ka no apsūdzētā /pers. F/ par labu cietušajam /pers. G/ piedzenama morālā kaitējuma kompensācija 5000 *euro* apmērā. Pārējā daļā morālā kaitējuma kompensācija nav nosakāma. Apelācijas instances tiesa uzskata, ka nosakāmās morālā kaitējuma kompensācijas apmērs būs taisnīgs un samērīgs.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz norādīto un saskaņā ar Krimināprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 3.punktu Zemgales apgabaltiesa

nosprieda

Zemgales rajona tiesas 2019.gada 4.februāra spriedumu atcelt daļā par morālā kaitējuma kompensācijas piedziņu no /pers. F/ par labu /pers. G/ 8670 *euro* apmērā.

Piedzīt no /pers. F/ par labu /pers. G/ morālā kaitējuma kompensāciju 5000 *euro*. Pārējā daļā morālā kaitējuma kompensāciju nenoteikt.

Pārējā daļā spriedumu atstāt negrozītu.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā kasācijas kārtībā Augstākajā tiesā, sūdzību vai protestu iesniedzot Zemgales apgabaltiesā.

Pilns spriedums pieejams 2019.gada 14.jūnijā.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs (paraksts) R.Rinčs

Tiesneši (paraksts) D.Skrauple

(paraksts) J.Siliņš